

LA VEU DEL POBLE

Una de les coses que encara segueix preocupant a la gent del nostre poble, principalment a les famílies que tenen infants, és tota la problemàtica escolar.

Les escoles de la Sagrera, amb la ja comentada i coneguda per tots jubilació del Sr. Batlle, de la qual es va parlar en la revista del mes passat.

Quan semblava que això ja estava resolt, almenys momentàniament, arriba la jubilació de la Sra. mestressa del Rieral, provocant un nou problema de suplència.

Suposem que com en el cas anterior, també es trobarà una substituta, doncs les persones que tenen aquesta missió, han demostrat saber trobar una ràpida solució a aquests problemes.

De totes maneres, ja cal que ens belluguem de cara al pròxim curs, doncs trobar quatre mestres nous, dos per les esmentades interinitats i dos per les noves aules, no serà una cosa massa fàcil, almenys per una solució definitiva. Bé, ara no és potser el moment més apropiat per parlar d'això, crec que ja tindrem temps de parlar-ne més a fons i donar-hi la nostra opinió.

Una altra cosa que acapara l'actualitat popular en aquests dies és el ball de les gitanes. Menys mal que encara queda algú que es preocupa del jovent i quitxalla del poble. Tampoc ens estendrem massa, doncs ja hem trobat o trobarem informació més detallada sobre aquest fet. De totes maneres no volem que passi per alt, el donar la nostra felicitació més palesa a tot el grup que ho ha sabut fer rotllar, sense escatimar hores i bona voluntat, doncs ja sabem que organitzar coses com aquesta no és gens fàcil.

El tercer punt que intentarem tocar, doncs algunes persones ens ho han preguntat, és el fet d'uns senyors que passen per les cases del nostre poble, cada diumenge, amb una biblia a una mà i una cartera a l'altra.

Qui són aquests senyors? Són protestants? Què pretenen?

Si fullegem la revista "Ronsana" del mes d'abril passat, en la pàgina tres diu: "Despliegue proselitista de los testigos de Jehová", i es parla una mica d'aquests senyors, que ja no és la primera vegada que ens visiten amb el seu rotllo preparat.

Qui són els testimonis de Jehová?

Aquesta secta va ser fundada per un pastor protestant anomenat Carles Tase Russel, nascut l'any 1852 i mort el 1916. Russel va escriure un llibre titulat "Tres móns i el pla de la Redempció", en el que deia que Crist havia vingut d'una manera espiritual l'any 1874 però que no es manifestaria visiblement fins el 1914, quan fundaria el seu regne aquí a la terra, i els testimonis de Jehová serien els seus escollits.

Al veure que en el 1914 no venia, varen dir que seria el 1918, i després el 1925; com que això de donar dates concretes no resultava, varen fer-ho creure que molts homes que ara vivien, el veurien d'una manera més general, dient que era suficient abans de morir.

Neguen el Dogma de la Santíssima Trinitat i consideren el Baptisme com una cerimònia solament vàlida per entrar a formar part del grup. També es neguen a fer el servei militar, doncs no poden utilitzar les armes.

Com s'explica que vagin per les cases?

El testimoni de Jehová "senzill" té l'obligació de complir com a mínim vuit hores de servei cada mes. Aquest servei consisteix en repartir propaganda, visitar famílies i fer "conversions".

Els "especialitzats" han de fer cada mes cent hores de servei i són vigilats per si compleixen, havent de donar comptes de com han fet la seva feina.

Cròniques de la Terra Baixa

EL MOBIL IMMOBIL

En Llorenç fou, en altre temps, home d'idees avançades. Tenia la dèria del reformisme permanent. Un dia, al cafè, amb una modesta cigarreta escanyolida i deforme als llavis, va dir la seva frase:

—L'home va deixar de ser mico perquè va evolucionar. L'home, serà més home, com més faci evolucionar el seu pensament. En un pla intel·lectual, no s'admet l'immobilisme...

Sobre la taula curulla de vasos i tasses de cafè de barretina, va planar un silenci cogitatiu i estatuari. Va ser llavors que el senyor Lluc, que era farmacèutic i lliurepensador, va arribar a la conclusió que en Llorenç era un progressista. Ho va dir després, al senyor Miquel Llopis Tornasola, fabricant de botifarres. I aquest, segons sembla, ho va escampar pel poble.

Un dia en Llorenç va fer el que fa tothom: es va comprar un sis-cents. Vaig tardar temps a veure'l. Els diumenges no venia al cafè. Un dia a la barberia, vam coincidir.

—Noi! Això de l'auto és una pura meravella. Només apretes el pedal, i avall. És d'una comoditat que impressiona.

Avui l'he tornat a trobar. Fa panxa. Té unes galtes tibants, vibràtils. De tota la superfície de la pell se'n desprèn una mena d'halo de fulgurant prosperitat. Hem parlat molta estona. Ho sentia i no m'ho creia. En Llorenç està girat com un mitjó. Les seves opinions són d'una ortodòxia retallada i total. Tot està bé. I el que no ho està s'arreglarà aviat. Mentre parlàvem, arran de cotxe, ell se'l mirava de tant en tant, amb una mena de desfici llarg i reprimít. La llauna pintada de verd se li dibuixava dins la pupilla i jo endevinava que dintre seu es produïa un deliri de possessió exultant i descordada.

Els seus llavis molsuts han dibuixat un riure maliciós. Compreniem, ell i jo, que tota aquella ferramenta podia sortir projectada a una velocitat plausible i controlada pel seny del meu amable interlocutor. Llavors li he parlat de l'evolució, del canvi, d'allò del mico que es va fer home. Ell ha rigut més. La seva nou ha viatjat avall i amunt un parell de vegades i la seva fesomia s'ha transformat. Per un moment, he tingut la visió d'un reaccionari entaulat i segur:

—Evoluciono continuament, amic meu. Penso, més en davant, comprar-me un mil cinc-cents com una casa...

L'he deixat amb tristesa. He pensat que el cercle de l'evolució s'havia tancat. En Llorenç, arribat al cènit, tornava a baixar, es petrificava, s'enduria en la seva insòlita i frenètica propietat motoritzada. Esdevenia, altra vegada, mico.

Quan marxava espetegant fums i betzina, he esperat un moment. La tarda queia amb una lenta tombarella. Tornava lluny, però el cel, sobre el meu cap, era llis, satinat, botit d'immensitat aclaparant i blava. Al meu costat, el poble m'ha semblat petit i immòbil com l'ànima d'en Llorenç. Lentament, amb una desolació mansa, he fet tres o quatre passes i m'he deixat anar, exhauste i desinflat, sobre el seient del meu cotxe.

JAUME FARRIOL

El centre d'aquest moviment es troba a Brooklyn (Estats Units) on editen la seva propaganda, principalment la revista "Atalaya", de la qual segurament us n'hauran donat, com a mi, alguns exemplars de propaganda.

Sembla que amb tot això s'aclariran unes coses que per elles mateixes no són massa clares. De totes maneres, si alguna cosa no és exactament com hem dit, no ha estat pas amb cap mala intenció.

Crec que per als que viuen seriosament i són conscients de la seva actitud i situació religiosa, no ens cal fer més comentaris.

Josep Valls